

3 RUKOuspÄIVÄNÄ 1860 (AAMUSAARNA)

3. RUKOuspÄIVÄNÄ 1860 AAMUSAARNA

Sinä päivänä tapahtuu, että Iisain juurta, joka seisoo kansan lippuna, pitää pakanain etsimän, ja Hänen leponsa on kunniallinen oleva. Jes. 11: 10.

Profeetta Jesaja kuvaa 11. luvussa Vapahtajan tulemista, ja näyttää sen vaikutuksen, minkä Vapahtajan oppi, kärsiminen ja kuolema tekee ihmisen sydämeen. Hän sanoo muun muassa, että sudet tulevat lakeiksi kuin karitsat ja pienet lapset leikkivät vaarattomasti kyykäärmeitten kanssa, se merkitsee, että mitä julmimmat ja raaimmat ihmiset seurustelevat kristittyjen kanssa, kun Vapahtajan oppi on tehnyt vaikutuksensa hengellisten susien sydämiin niin, että he tulevat lakeiksi kuin karitsat. Ja sillä ajalla pakanat kysyvät Iisain juurta, se merkitsee, he etsivät Vapahtajaa. Meidän tulee tämän pyhän tekstimme johdosta vastata kysymykseen, milloin pakanat täydellä todella etsivät Vapahtajaa.

Meidän päivinämme tapahtuu harvoin, että joku pakana täydellä todella etsii Vapahtajaa. Tavallisesti pakanat lykkäävät tämän etsimisen siihen asti, että se on liian myöhäistä. Yleensä pakanoitten tapana on, että he viis veisaavat Vapahtajasta terveinä ollessaan, mutta kun kuolema äkkiarvaamatta tulee heitä lähelle, niin he alkavat etsiä Vapahtajaa, eivät kuitenkaan kaikki. Mutta silloin perkelekin tulee ja sanoo: Nyt on liian myöhäistä etsiä Vapahtajaa, koska sinä olet elänyt niin kuin pakana kaikki elämäsi päivät, ja vasta kuolinvuoteelle jouduttuasi etsit Vapahtajaa. Se ei auta sinua yhtään, vaan niin kuin sinä olet elänyt, niin saat myös kuolla.

Näin on tapahtunut kaikkina aikoina, että ne pakanat, jotka armon ajassa ovat ylenkatsoneet Vapahtajaa, ovat alkaneet etsiä häntä kuoleman hetkellä. Mutta useimmat ovat myös kokeneet, että se on ollut liian myöhäistä. Jotkut pakanoista on niin varmat asiastaan, että he ylenkatsovat Vapahtajaa kuoleman hetkelläkin ja sanovat: Minä olen tehnyt oikein kaikille, enkä pelkää mitään seurauksia. Jos Jumala tuomitsee minut, niin hän on epäoikeudenmukainen Jumala. Ja jotkut sanovat: Kun ihminen tekee parannukseksen kaiken, mitä hän voi, niin Jumala on vastuussa hänen sielustaan, jos Hän tuomitsee hänet. Näitä suuria ja ylpeitä sanoja saa kuulla monessa paikassa maailmassa. Mutta se, joka puhuu niin, ei tietenkään ole mikään haaveilija, vaan vapaa-ajattelija, ja sellaisia vapaa-ajattelijoita on nykyään monessa paikassa maailmassa. Mutta se ajatus, että Jumala on vastuussa ihmisen sielusta, on totisesti ikuinen totuus, jos nimittäin ihminen on tullut siihen mielentilaan, jossa hän tuntee, että on mahdotonta itse vastata teoistaan. Mutta sellaiseen mielentilaan ei olekaan helppo päästä, sillä se ajatus, että ihmisen itsensä pitää vastata teoistaan on niin syvästi juurtunut ihmisluontoon, että äärimmäisen harvat tuntevat niin syvästi luonnollisen turmeluksensa, etteivät he suinkaan voi vastata teoistaan, jos Vapahtaja ei ota vastuuta päälleen. Vain sellaiset etsivät Vapahtajaa, jotka eivät voi vastata teoistaan. Mutta ne, jotka aikovat itse vastata teoistaan, eivät etsi Vapahtajaa.

Koska sitten se aika koittaa, että he yleisemmin etsivät Häntä, joka oli Iisain juuren vesa ja jota sen vuoksi kutsuttiin Daavidin Pojaksi? Siihen aikaan, sanoo profeetta, siihen aikaan pakanat etsivät Häntä ja sudet tulevat

3 RUKOuspÄIVÄNÄ 1860 (AAMUSAARNA)

lakeiksi kuin karitsat ja lapset leikkivät kyykäärmeitten kanssa. On todellakin tapahtunut, ja tapahtuu vieläkin joskus, että sudet tulevat lakeiksi kuin karitsat, kun ne ovat saaneet Herran kuritusta. Mutta ne ovat nykyisin harvinaisia, jotka muuttuvat kristillisyyden kautta niin että heistä tulee lakeita kuin karitsat. Profeetta Jesaja tosin näki edeltä päin, että pakanat etsisivät Herraa ja heillekin oman sielun pelastuminen tulisi tärkeäksi. Ja tämä tapahtui jo apostolien aikana ja vähän sen jälkeen, eli niin kauan kuin kristillisuus oli elävä. Mutta niin pian kuin kristillisuus lakkasi olemasta elävä, eli niin pian kuin elävä usko muuttui kuolleeksi uskoksi, silloin Herran etsiminen loppui. Alettiin etsiä maailmaa ja sitä mitä maailma tarjoaa, juuri niin kuin meidän päivinämme tapahtuu.

Uusi muistutus tämän maailman turhuudesta ja katoavaisuudesta kyllä tapahtui Lutherin kautta, koska moni alkoi etsiä vesaa, joka oli noussut Jessen juuresta. Mutta tämä herätys eli hengellinen liike ei kestänyt pitkään. Lutherin elävä usko muuttui pian kuolleeksi uskoksi niissä, jotka suulla tunnustivat luterilaista oppia. Jos joku arveli 100 vuotta Lutherin kuoleman jälkeen, että jumalaton elämä meni aivan liian pitkälle, niin häntä pidettiin haaveilijana. Ja jos joku meidän maassamme on sitä mieltä, että jumalaton elämä menee aivan liian pitkälle, niin häntäkin pidetään haaveilijana. Niin me olemme tulleet niin kauas hengellisessä suhteessa synkään aikaan ja hengelliseen pimeyteen, ettemme näe mitä tästä viimein seuraa. Kyllähän vielä on olemassa joitakin, jotka näkevät ikään kuin himmeässä kajastuksessa, että helvettiin ollaan menossa, mutta mitä se usko heitä auttaa, koska he eivät näe helvetin olevan lähellä? He eivät tunne sen kauhuja eivätkä kurjuutta, ja siksi heissä ei herää mitään vakavaa kaipuuta etsiä Herraa. He lykkäävät siten tämän kysymyksen: mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän saisin, siihen asti, että se on liian myöhäistä. Suurin joukko on sitä mieltä, että kaikki on hyvin: mitään vaaraa ei ole käsillä. He huutavat rauhaa siellä, missä ei mitään rauhaa ole.

Milloin sitten se aika on tuleva, että pakanat etsivät Herraa? Me emme voi toivoa sellaisen ajan koittavan ennen kuin kaikki toivo on mennyt hukkaan. Kaiken toivon maan päällisestä taivaanvaltakunnasta pitää loppua, ennen kuin voi syttyä kaipuuta mistään paremmasta. Me näemme nimittäin, etteivät Kristuksen opetuslapset voinee saada mitään totista ja elävää uskoa, ennen kuin kaikki toivo maallisesta onnesta ja autuudesta oli loppunut. Niin kauan kuin he toivoivat tulevansa korkeiksi herroiksi maailmassa, heillä ei voinut olla lainkaan kaipuuta mistään paremmasta, mutta niin pian, kuin heidän väärä toivonsa maallisesta onnesta ja autuudesta loppui Vapahtajan kuoltua, he lankesivat epätoivoon. Ja tämän epätoivon kautta heidän sydämensä valmistettiin ottamaan armo vastaan. Opetuslapset saivat tuntea taivaan ilon esimakua, kun he näkivät Herran. Niin pitää myös jokaisen ihmisen ensin langeta epätoivoon, ennen kuin hän voi tuntea taivaallisen ilon esimakua. Tätä ilman hän ei voi olla vakuuttunut autuudestaan.

Tämä autuudenjärjestys ei myöskään ole mikään muu kuin se, minkä Luther on kokenut, ja mikä jokaisen, joka tahtoo olla aito luterilainen, on koettava Lutherin tavoin. Mitä se meitä auttaa, että Luther on mietiskellyt, jos me emme vielä koskaan ole mietiskelleet? Mitä se meitä auttaa, että Luther on tuntenut Jumalan vihaa ja lain kirousta, jos me emme koskaan ole

3 RUKOuspÄIVÄNÄ 1860 (AAMUSAARNA)

tunteneet Jumalan vihaa emmekä lain kirousta? Ja mitä se meitä auttaa, jos Luther tuns elävän uskon kautta, että taivas aukeni hänelle tiettyinä päivinä, jos me emme koskaan ole kokeneet samaa? Meidän jokaisen on omakohtaisesti tultava uskoon samalla tavoin kuin Luther on tullut uskoon. Katso, tämä on oikea armonjärjestys. Sinun pitää tuntea lain viha ja lain kirous, ennen kuin sielun autuus voi tulla sinulle todella tärkeäksi. Sinun pitää — sanon minä — tuntea onneton tilasi, ennen kuin sinä voit etsiä vesaa, joka nousee Jessen juuresta, sitä samaa vesaa, jota kutsutaan Daavidin Pojaksi, jota kaikki hädässä olevat huutavat avukseen ja jota kaikki pakanat etsivät tultuaan sielunhätään.

Profeetta näki hengessä, että pakanat etsisivät Häntä. Nimittäin juuri ne pakanat, joita Hän kurittaa rautaisella ruoskalla, omantunnon vaivalla ja sydämen ahdistuksella. Juuri tämä on se pakanoitten rautainen ruoska, jolla Kristus kurittaa pakanoita. Ja niiden, jotka näin tulevat kuritetuiksi, pitää Daavidin tavoin huutaa syvyydestä korkeuteen. Heidän pitää opetuslasten tavoin itkeä ja parkua. Heidän pitää mietiskellä, niin kuin Luther mietiskeli. Heidän pitää kysymän, kuinka he voisivat pelastua. Heidän pitää etsimän vesaa, joka puhkesi Jessen juuresta.

Mutta ne, jotka eivät koskaan ole olleet omantunnon vaivassa, ne jotka eivät koskaan ole tunteneet Jumalan vihaa eivätkä lain kirousta, ne joita ei koskaan ole kuritettu rautaisella ruoskalla, ne jotka eivät koskaan ole mietiskelleet, ne jotka eivät koskaan ole olleet omantunnonvaivassa eivätkä sydämen ahdistuksessa, he eivät koskaan pidä sielunsa pelastusta todella tärkeänä. He eivät koskaan tunne mitään oikeaa nälkää ja janoa vanhurskauden perään. He eivät koskaan voi etsiä pyhää vesaa, Kristusta, ja sen tähden he pysyvät kääntymättöminä pakanoina kaikkina elinpäivinä.

Tässä teillä nyt on oikea armonjärjestys edessänne! Tässä teillä on se tie, jota sanotaan kaidaksi tieksi ja ahtaaksi portiksi. Jos tahdotte päästä sisälle elämään, niin teidän pitää seurata sitä tietä, jonka Jumala on sanassaan meille osoittanut. Ja ajatelkaa nyt, mikä teidän rauhaanne sopii. Ajatelkaa, että meidän elämämme täällä ajassa on lyhyt, ja kun se on paras ollut, niin se on tuska ja työ ollut. Ja kun kuolema tulee, niin se ottaa ihmisen mukaansa iankaikkisuuteen sellaisena kuin se hänet löytää. Oi, ihminen, ajattele tarkoin, ennen kuin lähdet sille pitkälle matkalle. Ole valmis. Ehkä tänään tai huomenna tulee käsky: toimita talosi, sillä sinun pitää kuoleman. Autuas on se, joka voi ottaa kuoleman vastaan niin kuin enkelin, niin, kuten enkelin, joka vie autuaitten asuinsijoihin. (Aamen).